

Vi vil holde fast i det samlede regeringsarbejde med at sikre alle unge garanti for uddannelse og arbejde. Det bidrager i meget høj grad til at skabe et meningsfuldt liv for de unge. Et godt liv er det, der giver mulighed for at erkende, at man betyder noget også for andre. Det gør en forskel, og det er vejen til at sikre, at vi ikke rekrutterer flere unge til en kriminel løbebane.

Derfor er min foreløbige konklusion på dagens debat, at regeringen i allerhøjeste grad har fokuseret på ungdomskriminaliteten og gør en meget stor indsats for at forebygge, at nye unge bliver kriminelle, og forhindre, at unge, der allerede har begået kriminalitet, fortsætter med det.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hvis man vil gøre noget ved det problem, at unge begår kriminalitet, gør man det i virkeligheden bedst, hvis man begynder, inden de unge har foretaget sig noget kriminelt. Og det er derfor, det er så vigtigt og så afgørende med et socialt arbejde, når vi snakker om, hvad vi skal gøre ved de unge, der begår kriminalitet.

Derfor handler det ikke kun om at tage fat i unge, når de har begået kriminalitet, eller når vi regner med, at de vil begå kriminalitet. Det, det drejer sig om, er jo, at vi stadig væk har en gruppe unge i det danske samfund, som har meget store sociale problemer, og som har utrolig svært ved at finde ud af, hvordan de skal gebærde sig i forhold til andre mennesker og i forhold til omverdenen.

Man kan sige, at det drejer sig om en 10-15 pct. af de unge mennesker. Per Schultz Jørgensen har lavet en undersøgelse, der hedder »Risikobørn: Hvem er de – hvad gør vi?«, og dér når han og andre frem til, at der er en gruppe børn på omkring 4-5 pct., som har meget alvorlige problemer, og så er der en gruppe på 5-10 pct., som også har det svært og derfor er i risikozonen for at havne blandt de børn og unge, der har overordentlig store problemer.

Men det er jo i virkeligheden den gruppe af unge, der er kendetegnet ved, at de har store problemer og har svært ved at finde ud af, hvordan de skal omgås andre, at man finder dem, der senere hen bliver kriminelle. Så hvis vi kan hjælpe den gruppe, er det i virkeligheden den mest holdbare måde at undgå, at der overhovedet er unge, der bliver kriminelle.

Det er også derfor, regeringen længe og længe inden denne her aktuelle debat har arbejdet på at få gjort noget ved problemet, og de hold-

ninger, der har ligget bag, har ikke kun været, at vi skulle tage fat i de unge. Der ligger også den holdning bag, at hvis familien har det godt, har børnene og de unge det også godt, og derfor er en del af svaret for de børn og unge, der har det skidt, også at tage fat i deres forældre og se på, hvad det er for nogle problemer, der er i hjemmet, som har ført til, at børnene har det ad Pomern til.

Noget af det, vi har gjort, er, at vi har støttet, at der er blevet oprettet det, der hedder familieværksteder over hele landet, hvor familier, der har det svært, og hvor forældre og børn, der ikke kan finde ud af det sammen, kan få noget hjælp. Vi kan her se, det hjælper, at der kommer stabilitet, og det betyder altså, at de unger får en større tryghed og tilknytning til deres forældre og dermed er mere robuste, når det handler om at modstå faren for at ryge ud i en kriminel løbebane.

Men det handler selvfølgelig også om initiativer, der retter sig direkte mod børnene og de unge, og noget af det første, vi tog fat på i 1993, var en handlingsplan for truede børn. Det var nogle initiativer i samarbejde med kommunerne, som skulle imødegå, at børn, der voksede op i belastede hjem, også selv udviklede sociale problemer.

Regeringens ungdomspakke er blevet nævnt. Vi har et initiativ, der hedder »Drop afmagten, skab kontakten«, som blev sat i værk for halvandet år siden lige præcis med det udgangspunkt, at vi ikke ville acceptere, at der er unge mennesker, der er opgivet.

Der har jo tidligere været nogle voldsepisoder, som har givet genlyd i offentligheden. Der var en ung mand, som slog en anden ung mand ihjel på en banegård for et par år siden, og der var en anden ung mand, som blev slået ihjel i Hillerød. På den baggrund diskuterede man, om der i virkeligheden fandtes unge mennesker, som vi måtte erklære for ubehandlelige, uanbringelige, og dem var der nok ikke noget at gøre ved. De skulle bare bures inde eller staffes, de kunne aldrig rette sig, vi måtte bare undgå, at andre blev som dem.

Men det er faktisk ikke rigtigt. Selv dem, der har de allersværeste problemer, som begår nogle af de mest uhyrlige voldshandlinger og kriminalitet, kan vi faktisk få ind på rette spor igen, hvis vi gør de rigtige ting i forhold til dem. Og det er det, DASK-programmet, Drop afmagten-programmet, handler om, hvor vi er ved at få nogle gode resultater sammen med kommunerne.